

VĚŠTBY

VĚŠTBA O SMRTI KRÁLE HUDŽRA

Kdo je ten rusý král,
vítěz, který porážku nepoznal
a mezi velbloudy jak stádo divoké se hnal,
dál v ryku boje hlavu pozvedal?
Tato krev bude zítra prolita.
On bude první, koho roznesou kopyta.

MOUDROST KAZATELŮ

KÁZÁNÍ KUSS IBN SÁIDA Z KMENE IJÁD

Ó lidé,
pojďte do shromáždění
pro slovo slyšené,
pro poučení:
Kdo žitím šel,
umřel,
kdo umřel,
odešel,
a vše, co se přihází,
přichází, odchází.
Noc tmí se,
den se dní,
nebe má zodiaku znamení,
hvězdy se třpytí tmou,
moře se dmou,
hory jsou připoutány
na zem rozlehlou,
žékám byly vody dány.

(24)

Na nebesích je zpráva,
zem poučení dává:

Proč lidé jdou a nevrátí se zpět?

Žijí pokojně nespočet let,

anebo opuštění spí?

Občané ižádšti!

Kde máte dědy, otce, kde?

Kde jsou mocní faraóni?

Máte víc majetku, než měli oni?

Jste dlouhověcí patriarchové?

Čas měl je den co den

malým i velkým kamenem.

*

Národy, které odešly, jsou pro nás ponaučením.

Když k studnám smrti bezdehným

jsm spatřil kráčet malé, velké, všechen lid,

jak spěchají a nikdo z nich se nechce zpátky navrátit,

ani ti, kteří drželi se zprvu zpět,

poznal jsem, co jsem povědět

se dosud bál, jistotu tvrdou, nezlomnou:

Odejdou, všichni odejdou!

LŽIPROROCI

BLÁHOVOSTI MUSAILIMOVY

Žábo,

žáby žábo,

průhlednou číns vodu průhlednou,

půl v bahně, naplň pod vodou.

Kdo pít sem jde,

kal nenajde.

*

(25)

al-Abbás ibn al-Ahnaf

Béda, když listivé krásky ti své srdce zajaly
a zabuhly smrti zlou.
Láskou miláčka zavedly a ránu zařaly.
Kráska se vzdýcky pyšná jeho porobou
a dávno by ho pochovala do hrobu,
kdyby se nechvělo tělo zraněné lásky chorobou.
Jsem spojencem a bratrem kruté lásky,
ač jím třeba prechají před její zlomyslnou hrou.

Abdalláh ibn al-Mu'tazz

Můj nejsladší, tvá postava
opravdu odchází, nebo je to tvá hra?
O tom má touha nevěděla —
vidím, žeš lásku zradil zcela.
Což je to zlé, být láskou ztročen
a v bezvýhodné poddanství na věky uvřzen?
Jestliže oko mé s jinými neřest koná,
bij ho slzami, ať neusne a za trest bídně skoná!

Abú Nuwás

Jednou jsem za noci oslovil hošánka:
„Jak se jmenuješ?“ „Lálinek,“ sípl jak cukránka.
„Pomoz mi, Lálineku, od lásky!“ A on zlehýnka
šveholi: „Jdi do peklnka!“
„Tak mi dej polibek,“ řekl jsem, „Lálineku.“
Hihňal se: „Hajni si, chceš to na čubinku?“
Pak zbil mě hlava nehlava
a upláchl.
Mně zbyla hlava krvavá.

(84)

Abú l-Atáhija

Každý den přináší nám nové živobytí
od Krále láskou mocného, kterou mé srdce cítí,
skrytého zjevného, blízkého v dáli,
jehož moc slitovnou každý z nás chválí.
Oči ho nespátí, mraky ho ukryly,
On stále s námi je, náš přítel rozmlý.
Náš Bůh nám postací, nejdokonalější Pán,
špatnými otroky, lidmi je uctíván.
Člověka stvořil k zániku,
ať smutný je či je mu do smíchu.
Kdybch tak mohl znát, má duše čistá,
zda zřítek porážku či vítězství ti chystá.
Ke Králi Soudeci všichni jdem,
k Pánu, až padne hrozny Den.
Osud zasáhně každého a nalezne ho všude
a zánik čeká na všechno, co bylo, jest a bude.

Abú Fivás

Jaro se zrodilo v půvabech,
když mraky v náručí ho sevřely,
a vánek, jemný jako dech,
tvůj kreslil obráz nesmělý.
Vino zůstalo v pohárech:
tys nepřišel, můj příteli.

Abú l-Allé' al-Ma'arrí

Vím, že máš život rád.
Já ale řeknu ti,
ta šňůra perel na krku
jednou tě zaškrtí.

(85)

Tha'labu ibn Hazn al-Abdi

Kdybych žil v zámku al-Ghunnán,
kde hlídá každou z jeho bran
súdánský pěšák a Habšan,
přišla by, přišla, tam, kde jsem,
má smrtka. Před ní úprkem
vidce smrtelné karavany,
v čele s šamanem.

al-Munazzaq al-Abdi

I kdybych uzamkl se na ghunnánském hradu,
šerhiny ucpal, zbudoval palisádu
a jedl, pil, hodoval podle chuti,
ty přišla bys, má roztoužená smrti.

at-Tirmádh

Lidé jsou zelené rašící osemi.
Vyrostou, přijdou žně a s nimi kosení.

Amr ibn Kamri'a

Lidský život jak plamenem
za větru jasně plápolá,
až z krásy v světle barevném
zůstane hrstka popela.

(176)

Adij ibn Zaid al-Hádí

Ten starý neurvalec čas dovede útočit!
Dej pozor, nedospíš, odhodláš-li se mu uvěřit!
Je měkký, poddajný, trhá také svými rohy
a zpřehází ti obrále, ruce, páteř i nohy.
Viš, jak dopadl al-Kubais a jeho četný lid?
Čas stačil z živého těla jím srdce vyvrátit.
A to si žil jak pán, vojsko měl, královský majestát,
i lev se před ním oříšl, když začal divě řvát.
Čas ho však odnesl a pohodil kamsi do tmavé jámy,
zatímco on ještě kraloval a hodlal stavět chrámy.

Abdalláh ibn Mucharik

Odešla noc a za ní den
a nový den se s nocí vrací.
Čas vyvrátil svým útekem
kmeny Ád, Thamúd
s řadou předšlých generací.

Abdarrahmán ibn Asad al-Asadi

Člověk by rukou chtěl zadržet noci eval.
Nemůže. S jejích úprkem letí i on dál a dál.

Málik ibn Amrán al-Džadžisi

Odešli.
Snad tu ani nikdy nebyli.
Čas, to je rozmilý
nástroj jak zbaviti se věci.

(177)